

РЕШЕНИЕ

№ 1012

гр. София, 18.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 21.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **4543** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на Я. 23“ Е., ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221719003458-091-001/17.01.2020 г., издаден от Ф. С. Й. – орган, възложил ревизията и Т. Н. В. – ръководител на ревизията в частта, в която е потвърден с Решение № 587/13.04.2020 г. на ДД „ОДОП” – С. установения резултат по ЗДДС за данъчни периоди април 2019 г. до юни 2019 г. вкл.

В жалбата се навеждат доводи, че ревизионният акт е незаконосъобразен, тъй като е издаден при съществено нарушение на процесуалните разпоредби на ДОПК и в противоречие с материалноправните норми на ЗДДС. С тези аргументи се прави искане за отмяна на ревизионния акт, в потвърдената с Решение № 587/13.04.2020 г. на ДД „ОДОП” – С. , издадено от директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП част.

Жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява в открито съдебно заседание от адв. Ц. В., която поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски в производството. Представя списък на разноските по чл.80 от ГПК.

Ответникът - директорът на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП, уведомена, не изразява становище по основателността на жалбата.

Относно фактите.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221719003458-020-001 от 03.06.2019 г., връчена по електронен път на 06.06.2019 г., изменена със Заповеди за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ №Р-22221719003458-020-002/22.07.2019 г., №Р-22221719003458-020-003/03.09.2019 г., №Р-22221719003458-020-004/03.10.2019 г., издадени от Ф. С. Й., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., упълномощена със Заповед №РД-01-818/10.05.2019 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.04.2019 г. до 30.06.2019 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221719003458-092-001/13.11.2019 г., срещу който не подадено писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключва с РА №Р-22221719003458-091-001/17.01.2020 г., издаден от Ф. С. Й. - орган, възложил ревизията и Т. Н. В., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията.

С РА са определени задължения по ЗДДС в размер на 45 179,67 лв. и лихви в размер на 3 112,63 лв., предмет на настоящия спор.

С оглед изясняване на фактите по случая, проверяващият екип е отправил искания за представяне на документи и писмени обяснения от ревизираното лице, извършил е насрещни проверки спрямо доставчиците и в резултат на това е формирал извод за липса на реално извършени доставки, документирани с издадена фактура от доставчика [фирма] с ЕИК[ЕИК] №5 от 10.04.2019г. С предмет: Гипсови плоскости с подсилена здравина - 15000 кв.м. по 14.50 лв./кв.м с данъчна основа 217500.00 и 43 500 лв. ДДС.

В хода на ревизията е установено още, че [фирма] е декларирало покупка на гипсови плоскости с подсилена здравина по фактура №5/10.04.2019 г., издадена от [фирма].

С цел изясняване на фактическата обстановка органите по приходите са изискали доказателства за реалността на доставките, предмет на цитираната фактура както от ревизираното дружество, така и от доставчика.

С Протокол №П-22221019130018-141-001/09.08.2019 г. са документирани резултатите от проверката на [фирма]. В отговор на връченото ИПДПОЗЛ са представени оборотна ведомост, ведно с главна книга за периодите от 01.04.2019 г. до 30.04.2019 г.; хронологични ведомости на сметки 702, 4532, 411, 304; справка за движение на стоката за периода от 01.04.2019 г. до 30.04.2019 г.; договор за доставка на гипсовите плоскости с подсилена здравина, сключен с [фирма]; фактура №5/10.04.2019 г. с начислен ДДС 43 500,00 лв.; анекси за удължаване срока на плащане до 05.09.2019 г.; фактура №20000012/10.04.2019 г. издадена от [фирма] с предмет гипсови плоскости с подсилена здравина 29 000 кв. м с ед. цена 8,30 лв. на обща стойност 240 700,00 лв. и ДДС 48 140,00 лв.; договор за доставка, сключен между купувача [фирма] и продавача [фирма], с който е уговорено, че стоката се товари на адрес: [населено място], [улица], база Топливо, а плащането ще се извърши до шест месеца след доставка на стоката; приемо-предавателен протокол от 10.04.2019 г., подписан от страните. Двете страни се съгласяват стоката да се съхранява в базата на Топливо до

нейното натоварване и експедиране, като предаващата страна [фирма] е съгласна стоката да стои в склада до нейното изтегляне, но не повече от 30 дни от издаване на фактурата и подписване на приемо-предавателния протокол; декларация от управителя на дружеството, с която декларира, че извършва посредническа дейност, покупко-продажба на различни стоки с цел препродажба. Декларирано е от доставчика, че по фактурата, издадена към [фирма] няма плащане на база подписаните анекси за удължаване срока. Доставчикът няма назначен персонал, а счетоводството се води от счетоводител на граждански договор. Всички сделки се осъществяват от управителя. Дружеството няма касов апарат и всички плащания се извършват по банков път. Подадени са справки, от които е установено, че дружеството не разполага със собствени недвижими имоти, собствени или наети превозни средства.

От хронологичните ведомости на счетоводни сметки 304 и 702, представени от [фирма], е установено, че дружеството продава гипсови плоскости, минерална вата и влагоустойчив импрегниран гипсокартон на [фирма], [фирма] и [фирма], които са доставчици на МПС на превозвача [фирма].

По данни от информационната система на НАП [фирма] е декларирано процесната фактура към [фирма] в дневника си за продажби за м. 04.2019 г., но не е внесло дължимия данък по СД за периода. Дружеството не разполага с трудов ресурс и е deregистрирано по реда на чл. 176 от ЗДДС, считано от 18.06.2019 г.

В хода на ревизията е извършена проверка и на предходния доставчик [фирма], приключила с Протокол №П-22002319167855-141-001 от 04.11.2019 г., с който е установено, че ИПДПОЗЛ №П-22002319167855-040-001 от 09.10.2019 г. е връчено по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК. Документи и писмени обяснения не са представени.

По данни от информационната система на НАП фактура №20000012/10.04.2019 г. е включена в дневника за продажби с получател [фирма], както и още 6 фактури, описани на стр. 14 от РД. Освен това е установено, че на [фирма] се извършва ревизия, която към датата на издаване на протокола за насрещна проверка все още не е приключила.

Въз основа на установеното органите по приходите са приели, че липсват доказателства за реално извършване на доставки на стоки от [фирма] и [фирма] по фактурите, отразени в дневниците им за продажби. Приели са, че се касае за относителна симулация, тъй като доставките към ревизираното дружество действително са осъществени, но не от посоченото във фактурата като доставчик лице. С РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 43 500,00 лв. по издадената от [фирма] фактура №5/10.04.2019 г., поради липса на реална доставка на стоки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС.

С Жалба жалба вх. №53-06-1444/04.02.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-267/14.02.2020 г. по регистъра на дирекция ОДОП С., ревизионният акт е оспорен по административен ред.

С Решение Решение № 587/13.04.2020 г. на ДД „ОДОП” – С. издаденият Ревизионен акт № Р-22221719003458-091-001/17.01.2020 г. Е изменен в оспорената част, като установеният с РА резултат по ЗДДС за периода м.04.2019 г. ДДС за внасяне в размер на 45179,67 лв., ведно със съответните лихви е определен на ДДС за внасяне в размер на 0,00 лв. и е потвърден в останалата част.

Ревизионният акт е оспорен и по съдебен ред с жалбата, по която е образувано настоящото дело.

Правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Не се установяват пороци, обосноваващи нищожността на РА.

Същият е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия.

Спазена е предписаната от чл. 120, ал. 1, пр. 1 ДОПК писмена форма по образеца по чл. 120, ал. 3 ДОПК с всички задължителни реквизити по чл. 120, ал. 1, пр. 2, т. 1–8 ДОПК, включително мотиви, обосноваващи от фактическа и правна страна установените задължения по ЗДДС и ЗКПО с акцесорните им лихви по чл. 175, ал. 1 ДОПК и кореспондираща разпоредителна част при определяне резултатите по данъчни периоди. Фактическите констатации и правни изводи на РА са допълнени и така конкретизирани чрез тези по приложения към него РД евизионен доклад № Р-22221719003458-092-001/13.11.2019 г., съставляващ съгласно чл. 120, ал. 2, изр. 1 от ДОПК неразделна негова част. Възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК срещу РД не е заявено от ревизираното лице, поради което липсата на негово обсъждане в РА не е формален порок по чл. 120, ал. 2, изр. 2 ДОПК.

Ревизионното производство е проведено без допуснати съществени процесуални нарушения. Образувано е съгласно чл. 112, ал. 1 ДОПК с издаването на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221719003458-020-001 от 03.06.2019 г., връчена по електронен път на 06.06.2019 г., изменена със Заповеди за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ №Р-22221719003458-020-002/22.07.2019г.,

№Р-22221719003458-020-003/03.09.2019 г., №Р-22221719003458-020-004/03.10.2019 г. И двете заповеди имат задължителното съдържание по чл. 113, ал. 1, т. 1 ДОПК – ревизираното лице е надлежно идентифицирано с данните по чл. 81, ал. 1, т. 2–5 ДОПК; определени са поименно и подлъжностно ревизиращите органи по приходите; конкретизирани са ревизираните задължения по ЗДДС и ревизираните периоди; даден е 3-месечен срок за извършване на ревизията съобразно чл. 114, ал. 1 ДОПК, който впоследствие е продължен /със ЗИЗВР/. Не е изтекъл преклузивният срок чл. 109, ал. 1, изр. 1 ДОПК. В рамките на ревизията от „Я. 23” ЕООДса изискани на основание чл. 37, ал. 2 и 3 ДОПК доказателства по нейния предмет, включително относно спорните доставки. Инициирани са насрещни проверки на доставчиците по чл. 45, ал. 1 ДОПК по спорните фактури, като ПИНП с приложенията са приобщени по преписката. Служебно са направени справки по информационните масиви на НАП за същите доставчици. Тази доказателствена съвкупност е формирана със законосъобразно извършени от ревизиращите органи процесуални действия. Ревизията е извършена в определения срок. За резултатите ѝ е съставен РД№ Р-22221719003458-092-001/13.11.2019 г., съдържанието на който съответства на законовата норма на чл. 117, ал. 2, т. 1-10 ДОПК. Към него са приложени събраните от

ревизията доказателства по чл. 117, ал. 3 ДОПК.

Относно приложението на материалния данъчен закон съдът намира следното:

ДОПК не съдържа особени правила относно разпределението на доказателствената тежест в производството по ревизия по общия ред на чл. 112–120 ДОПК, поради което субсидиарно приложение намират правилата за доказване, установени в АПК и ГПК (арг. от § 2 ДР на ДОПК). [фирма] черпи право на приспадане на данъчен кредит от спорните фактури, претендирайки го по съдебен ред след отказ за признаването му по ревизионния акт, поради което на основание чл. 154, ал. 1 ГПК и чл. 170, ал. 2 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК негова е тежестта да докаже всички факти, на които основава искането си за признаване на това право, за да установи, че са изпълнени условията за възникването и упражняването му. Неизпълнението на задължението на ответника по доказателствата не освобождава дружеството-жалбоподател от тежестта да докаже наличието на всички предпоставки за съществуването на твърдяното от него право. Жалбоподателят не може да се позове на проявена от ответника пасивност при попълване на делото с доказателства и по този начин да цели освобождаване от собственото си задължение за провеждане на пълно доказване на обстоятелствата, съставляващи основание на претенцията му за признаване на право на приспадане на данъчен кредит. Единствено жалбоподателят носи тежестта да докаже реалността на доставките по процесните фактури, тъй като той твърди положителния факт, че такива доставки са осъществени и именно в това твърдение се състои възражението му срещу незаконосъобразността на РА в обжалваната част. Същият следва да проведе пълно доказване на своето оспорване, като създаде сигурно убеждение у решаващия орган в съществуването на фактите и връзките между фактите. В съответствие с разпределението на доказателствената тежест както административният решаващ орган, така и съдът, имат правото, но и задължението да приемат за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт не е доказан.

Доказателствената тежест в производството е указана от съда с определение от 22.06.2020 г., като на страните е предоставена възможност да предприемат съответните процесуални действия.

В съответствие с нормата на чл. 6, ал. 1 ЗДДС доставка на стока е прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху стока, а такава по чл. 5, ал. 1 ЗДДС е всяка движима вещ. Аналогично е и легалното определение, дадено в чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, според което доставка на стоки е прехвърлянето на правото на разпореждане с материална вещ като собственик. Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗДДС доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Облагаема според чл. 12, ал. 1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършването ѝ е данъчно събитие (чл. 25, ал. 1 ЗДДС), което в съответствие с чл. 25, ал. 2 ЗДДС възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл. 68, ал. 2 ЗДДС и чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО възниква правото на приспадането му.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС данъчният кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този

закон, за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Определяйки предпоставките за възникване на право на приспадане на данъчен кредит, националният законодател, транспонирайки чл. 168, б."а" от Директива 2006/112/ЕО, в нормата на чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС е уредил право на регистрирано лице да приспадне данъка за стоките или услугите, използвани за целите на извършваните от него облагаеми доставки, които стоки или услуги са му доставени или предстои да му бъдат доставени от доставчик, регистриран по този закон.

След като са налице предпоставките за възникването му, вече породеното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС подлежи на упражняване при условието по чл. 71, т. 1 ЗДДС - данъчно задълженото лице да притежава фактура, съставена в съответствие с чл. 114–115 ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател.

По аргумент от чл. 25, ал. 2 ЗДДС без реално извършена доставка на стока по смисъла на по чл. 6/9, ал. 1 ЗДДС данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 ЗДДС не настъпва, респективно – не възниква изискуемост на данъка в хипотезата на чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, а оттам – по аргумент от чл. 68, ал. 2 ЗДДС, не възниква и функционално свързаното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС, поради което същото не може да бъде упражнено дори при наличие на хипотезата на чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗДДС (аналогична на чл. 178, б."а" от Директива 2006/112/ЕО).

От горния анализ се установява, че възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС е обусловено от:

- качествата данъчнозадължено лице на доставчика и на получателя /вж. т. 25 от решението на СЕС по дело С-18/13/;
- своенето на данъчния документ от получателя – чл. 71, т. 1 ЗДДС;
- получаването на стоките/услугите по доставката /“...действителното извършване на облагаемата сделка...” според т. 30 от решението на СЕС по дело С-642/11/;
- отреждането на полученото за икономическата дейност на ДЗЛ /така т. 36 от решението на СЕС по дело С-153/11/.

Отсъствието на който и да елемент от пораждащия правото на приспадане фактически състав изключва възникването на правото. В процесния случай по мотиви, изложени по-долу, недоказани останаха третото и четвъртото условия.

В множество свои решения СЕС – напр. Решение от 06.12.2012 г. по дело С-285/11, Решение от 31.01.2013 г. по дело С-643/11 и др., приема, че за да се признае право на данъчен кредит е необходимо първо да се провери дали доставките са реално осъществени в съответствие с правилата за доказване по националното право. В решение на СЕС от 6 декември 2012 г. по дело С-285/11 г. изрично е посочено, че за да се установи, че на основание на процесните доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от получателя за извършването на облагаеми сделки. В т. 32 е записано: „Запитващата юрисдикция е задължена в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото“. „Ако в резултат от тази преценка се установи, че разглежданите в главното производство доставки на стоки са реално осъществени и впоследствие тези стоки са били използвани за целите на неговите облагаеми сделки, по принцип правото на приспадане не би могло да бъде отказано (т. 33).

От изложеното следва, че за да се признае правото на приспадане на ДДС, е

необходимо стоките или услугите да са реално получени и да са използвани за целите на облагаеми сделки. От друга страна в т. 37 съдът допълва, че националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба. Това е така, когато самото данъчнозадължено лице извършва данъчна измама. Действително в такъв случай не са изпълнени обективните критерии, на които се основават понятията за доставка на стоки или услуги, извършена от данъчнозадължено лице в това качество, и за икономическа дейност (т. 38). Това означава, че ако след преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, не може да се направи извод за действително предадени и получени от доставчика и получателя стоки и услуги, то правото на приспадане не следва да се признае.

Върховният административен съд нееднократно подчертава разликата между сделка в гражданскоправен смисъл и доставка за целите за данъчното облагане – разграничение, нормативно проведено в ЗДДС и Директива 2006/112/ЕО, които последователно си служат само с понятието “доставка”, не и “сделка”. Докато в гражданскоправен аспект е необходимо и достатъчно съгласието на страните по съществените условия на сделката, за да са облигационноправно обвързани от нея, за доставка по чл. 6, ал. 1 ЗДДС и чл. 14, ал. 1 Директива 2006/112/ЕО се изисква да е настъпило и вещно-транслативното правно действие. При доставки на движими вещи, определени по рода си (каквито са процесните), този правен ефект ще е настъпил, ако правото на собственост върху тях е прехвърлено от доставчика с предаването им на получателя (което в настоящия случай остана недоказано) с оглед придобиването му по разпоредителна правна сделка по чл. 77, пр. 1 ЗС вр. чл. 24, ал. 2 ЗЗД или чрез добросъвестно владение от несобственик по чл. 77, пр. 3 вр. чл. 78, ал. 1 ЗС.

За пълнота на изложеното следва да се отбележи, че произходът на стоките не е обективен признак за доставка по чл. 6, ал. 1 ЗДДС и чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, нито е предпоставка за възникването или упражняване на право на приспадане на данъчен кредит. Съответно недоказването на произхода не означава автоматично, че стоката липсва и не може да е предмет на разпоредителна сделка. Доказването на произхода, обаче може да е индиция за физическото съществуване на стоките като обекти на собственост, годни като такива да бъдат прехвърляни. Подобни индикации биха могли да обезпечат тежашото върху ответника непълно насрещно доказване и са важен информационен източник при липсата на преки доказателства за реалност на извършената доставка.

Видно от приложените по делото документи, спорните фактури, издадени от доставчика [фирма] са били осчетоводени при дружеството-жалбоподател, като разплащането по фактурата е било отложено. Според в.л. по допуснатата ССЧЕ счетоводните операции са намерили отражение в хронологични дневници на съответните счетоводни сметки за периода. Р. оспорена фактура е отразена в дневника за покупки, респективно в СД за ДДС на [фирма] през съответния данъчен период и по нея е ползван данъчен кредит от дружеството.

Съгласно приложените по делото документи фактура №5 от 10.04.2019г. е издадена въз основа на Договор за доставка от 10.04.2019 г., сключен между [фирма] като Доставчик и [фирма] като Купувач с предмет: " *доставка на Гипсови плоскости с подсилена здравина, с КН № 68091100*", като е предвидено *стоката да се товари на следния адрес: [населено място], [улица], база Топливо.*" Към фактурата има

съставен приемно-предавателен протокол от 10.04.2019 г., подписан и заверен от двете страни с място на товарене на описаните Гипсови плоскости с подсилена здравина в [населено място], [улица], база Топливо. Протоколът съдържа необходимите реквизити на съпровождащ документ, в т.ч.: данни за продавача и купувача; дата; място; описание на стоките с наименование, мярка и количество; място на товарене; изписани имена и подписи на предал и приел стоките; печати на фирмите продавач и купувач - стр. 319 по делото.

На 06.06.2019 г. е сключен Анекс към Договор за доставка от 10.04.2019 г., с който двете страни се споразумяват да се удължи срокът за плащане по фактурата с още два месеца - до 06.08.2019 г.

На 05.08.2019 г. е сключен Анекс № 2 към Договор за доставка от 10.04.2019 г., с който двете страни се споразумяват да се удължи срокът за плащане по фактурата с още четири месеца - до 05.12.2019 г.

На 02.12.2019 г. е сключен Анекс № 3 към Договор за доставка от 10.04.2019 г., с който двете страни се споразумяват да се удължи срокът за плащане по фактурата с още дванадесет месеца - до 02.12.2020 г.

По отношение на предходната доставка, по делото е приложена фактура № [ЕГН]/10.04.2019 г. /стр. 200 червено/, издадена от [фирма] на [фирма] с данъчна основа в размер на 240 700 лв. и ДДС в размер на 48 140 лв. с предмет: Гипсови плоскости с подсилена здравина - 29000 кв.м. по 8.30 лв./кв.м. Фактурата е издадена въз основа на Договор за доставка от 10.04.2019 г., сключен между [фирма] с ЕИК[ЕИК] като Доставчик и [фирма] като Купувач с предмет: доставка на заявени количества Гипсови плоскости с подсилена здравина - 29000 кв.м. Към договора е приложен приемно-предавателен протокол от 10.04.2019 г. /стр. 201 червено гръб/, подписан и заверен от двете страни с място на товарене: [населено място], [улица], база Топливо.

На стр. 199 червено по делото е приложен хронологичен регистър - движение на стока на [фирма], от който е видна доставката на Гипсови плоскости с подсилена здравина - 29000 кв.м. по 8,30 лв./кв.м. от [фирма] и продажбата им на клиенти, както следва: на [фирма] - 15000 кв.м. по 14,50 лв./кв.м. за 217 500 лв. /без ДДС/; на [фирма] - 7000 кв.м. по 14,50 лв./кв.м. за 101500 лв. /без ДДС/; на [фирма] - 7000 кв.м. по 14,50 лв./кв.м. за 101500 лв. /без ДДС/.

По отношение на последваща доставка /ВОД/ от страна на [фирма], бяха представени INVOICE № [ЕГН]/10.04.2019 г. за 7500 кв.м. Гипсови плоскости с подсилена здравина и INVOICE № [ЕГН]/11.04.2019 г. за 7500 кв.м. Гипсови плоскости с подсилена здравина, издадени от жалбоподателя към клиент А. Л. Е. Л. - Л.. Към фактурите има приемно-предавателни протоколи; международни товарителници; потвърждения за получаване. Посочените документи се съдържат в кориците на делото.

Във връзка с допуснатата по делото съдебно-счетоводна експертиза, вщото лице е констатирало, че съгласно приложена аналитична хронологична ведомост на [фирма] за периода 01.04.2019 г. - 30.04.2019 г. продажните фактури са осчетоводени от дружеството, съгласно изискванията на ЗСч и са отразени в дневника за продажби като ВОД /вътрешнообщностни доставки/, респективно в СД за ДДС на [фирма] за данъчен период м.04.2019 г. с обща стойност в размер на 225 898,36 лв.

Изложеното мотивира съда да приеме, че е налице документална обосновааност на процесната фактура № [ЕГН]/10.04.2019 г., издадена от [фирма] на [фирма] за

доставка на Гипсови плоскости с подсилена здравина - 15000 кв.м. по 14.50 лв./кв.м. Налице са и преки доказателства за реалност на доставките на стоки и услуги, каквито ревизираното лице е проявило дължима грижа и е обезпечило още в хода на своята търговска дейност, като е съставило различни по вид писмени доказателства (договори, приемо-предавателни протоколи, стокови разписки, протоколи за извършена работа и др.) дава основание на настоящия съдебен състав да приеме за успешно проведено от страна на жалбоподателя главно и пълно доказване на настъпване на юридически факти, водещи до възникване на право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури.

Горният правен анализ обуславя извод за основателност на жалбата.

Относно разноските.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски съобразно списъка по чл.80 ГПК в размер на 2 850 лв. По аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК на ответника разноски не се дължат, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Я. 23“ Е., ЕИК[ЕИК]- Ревизионен акт /РА/ №Р-22221719003458-091-001/17.01.2020 г., издаден от Ф. С. Й. – орган, възложил ревизията и Т. Н. В. – ръководител на ревизията в частта, в която е потвърден с Решение № 587/13.04.2020 г. на ДД „ОДОП” – С. установения резултат по ЗДДС за данъчни периоди април 2019 г. до юни 2019 г. вкл.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на НАП да заплати на Я. 23“ Е., ЕИК[ЕИК] сумата от 2 850 лв. Разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: